

Telefon-reform.

Néhány évvel ezelőtt irtam itt meg, hogy véleményem szerint van egy külön idegesség-fajta, melyet telefon-idegességnek lehet elnevezni. Főleg a telefonfülkékben fogja el az embert ez, ezekben a többé-kevésbé kipárnázott lyukakban, melyek talán azért vannak kipárnázva, hogy az esetleg dühöngő örültté átalakuló telefonáló rögtön méltó helyen legyen; de fölléphet a telefon-idegesség minden telefon-készülékkel szemben, mely nem nyújtja azt, amit vár az ember tőle, a megfelelő beszélési lehetőséget. Egy riport, melyet ma olvastam, azt a reményt nyújtja, hogy idővel, ha nem is rövid időn belül, enyhülni fognak ezek a bajok; a telefon-igazgatóságnál már gondolkoznak az állapotok javításán s mint kivethető a beszélgetésből, részben helyes irányban is.

E helyes irány az, amely elvezet a mai fizetési módok megreformálásához. Mert teljes abszurdum, hogy egy nagy hivatal, bank, kávéház vagy kereskedőház épen úgy csak huszonöt koronát fizessen egy telefonszámért, mint egy orvos vagy író. Amazok egy nap kétszázszor veszik igénybe a szerkezetet, emezek esetleg kétszer se. Kéznél fekszik tehát az a megoldás, hogy a beszélgetések számának arányában történnék a fizetés. Aki sokat beszél, az fizessen is többet, aki keveset beszél, kevesebbet.

Ma Pesten a telefon nem alkotja minden közép-polgári egzisztencia természetes járulékát; pedig ennek kellene lenni. Ugy tudom, egy telefonszám 25 korona egy hónapra. Ez bizony sok annak, akinek nincs nagyobb üzleti köre, melylyel beszélni kénytelen, hanem csak magánismerősei-

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.42

Hely

Idő

" 1913 "

Személy

Helyszám

Szerző

Sz. Z.

Cím

Telefon-reform

Forrás:

Pesti hírlap

Op.

1913 IX/2

(Köt. v. füz.)

vel érintkezhetnek telefonon. Tíz-tizenöt koronát ellenben ki tudna még az is adni telefonra, aki csak színházi jegyek, vacsoraösszejövetelek, találkák, vasuti jegy-megrendelések s más effélék ügyében szokott telefonálni; a mondaine férfi vagy nő, sőt az egyszerű polgárember is. A skandináviai országokban, amelyek a maguk egészséges, összhangzatos társadalmi állapotaikkal inkább alkotják a társadalmi fejlődés mintáit, mint a kissé chaotikus és végtelenségekkel megterhelte Északamerika, a telefon majdnem minden proletárság-fölötti háztáj természetes kiegészítője. Svédországban, ahol óriási erdőségekben elszórva élnek erdészek, parasztok, telepesek, a telefon mint valami modern tündérhálózat, szinte fáról-fára halad s összeköti a rengetegbe szét-szórt emberi háztájakat. A dán paraszt, Európa

első parasztja, aki mellett a mi sokat magasztalt magyar parasztunk egy kezdetleges, elnyomott barbár, házában rendes napilapja s fürdőszobája mellett ott tartja a maga telefonkagylóját, melylyel bármely percben felhívhatja a kopenhágai Kongens Nytarvon lakó gabonaügynököt vagy vajkereskedőt.

Hogy Pest életében nem egy természetes, zavar nélkül működő ideghálózat a telefon, hanem inkább a városnak egy betegsége, ez a mi egyik legnagyobb szégyenünk és kalamitásunk. A házi telefon, a fürdőszoba, a villanyvilágítás, a meleg-hidegvizes vízvezeték, a gözkályha ma már az igazi kultur-emberi létminimum szükségesellékei. S reméljük, hogy minél előbb az emberi létminimumhoz is fognak tartozni. Persze Amerikában vagy valamelyik skandináviai államban.

Sz. Z.